

Február 7.

Szent Romuald apát

Közép- Olaszországban az Appenini hegyek között Florencztől keletre, Arezzotól északnyugatra található egy völgy, amelyet fenyves liget vesz körül. A völgybe nők nem léphetnek be, mert ott szerzetes cellák vannak kialakítva a templom és a zárda körül. Nagy csend uralkodik ott, csak a remeték szent énekei és a dolgozó szerzetesek munkájának zöreje hallható. Ezt a mezőt Maldulus mezejének hívják, latinul Campus Malduli, röviden Camalduli. Az itt élő szerzetesek Szent Benedek szabályait követik úgy, hogy a zárda élet mellett a remete élet előnyeiben is részesüljenek. Nyugalmat szereznek a léleknek, félrevonulva a világtól, megzabolázzák a nyelvet hallgatással és böjtöléssel uralkodnak a testen. A camalduli szerzetesrend alapítója Szent Romuald. Szent Romuald Ravennában született Honesti hercegi családból a 10. században. Életének első húsz évét a vadászás, lovaglás, játék, társalkodás és hasonló örömök töltötték ki, Isten igéjének hallgatására, az erény gyakorlására nem talált kedvet és időt.

Megtérésének kezdete az volt, mikor az erdőben járt-kelt és azon elmélkedett, milyen boldogok lehetnek a szent remeték, milyen közelséget találhatnak magányukban Istennel. A megtéréshez még egy történelmi esemény is hozzá járult. Apja, Szergiusz, egyik közeli rokonával egy földterület miatt viszályba keveredett. A kor szokásainak megfelelően kardviadal keretében rendezték a viszályt, amelyen Romualdnak is részt kellett vennie. A megölt rokon vérben fekvő testét nézve iszonyattal fordult el a küzdőtértől és a korábbi életétől is. A Ravennához közeli Klassze kolostorba vonult, hogy szigorú penitenciát tartson 40 napig Szent Apollinár ereklyéinél. Egy szerzetes, akinek figyelmére volt bízva, kérte, maradjon a kolostorban. Romuald azt válaszolta, ha majd Szent Apollinárt meglátja dicsőségében, akkor marad a kolostorban. Azon az éjszakán a templomban imádságok közepette várták Apollinár megjelenését, amely hajnalban meg is történt. A Nagyasszonyunk oltára előtt megjelent Szent Apollinár papi díszöltönyben, arany tömjénezővel a kezében, körülötte nagy világosság volt látható. Körüljárt, illatszerrel tisztelve meg az oltárokat és eltűnt a körülvevő fényességgel együtt. Romuald még egyszer szerette volna megtapasztalni ezt a jelenést, amely a következő éjjel megisméltódott. Könnyekkel küszködve borult a szerzetesek elé, hogy rendjükbe vegyék fel őt. Három évet töltött a klasszei zárdában, de olyasmit látott az ott élő szerzetesek között, amit nem helyeselt és ezeket szóvá is tette. Ezzel figyelmeztette az idősebbeket és a fiatalabbakat is a rend szabályaira, akiknek ezzel a haragját is kivívta. Elhagyta a kolostort és Marin remetéhez költözött, aki rendszerint ütésekkel nevelte, de akitől alázatosságot, fegyelmet és

engedelmességet tanult. Időközben apja, Szergiusz is a szerzetesi életet választotta Ravennában, Az ő támogatásában Romuald is részt vett. Később a klasszei zárda egyik erdejébe költözött, ott emelt magának remete hajlékot. 997-ben a szerzetesek apátnak választják, de e tisztséget nem fogadta el. III. Ottó császár kérlelte, a ravennai zsinat atyái az egyházból való kizárással fenyegették, így engedett és vállalta el a tisztséget.

Szent Romuald sokat használt az emberiségnek azzal, hogy a nagyok hibáit megfeddte, sokakat rábírt, hogy vagyonukat a szűkölködők között osszák szét. A szerzetesi fegyelmet sok helyen felélesztette, vállalva a veszélyt, amelybe sokszor emiatt keveredett. Sokan tisztelték ezt a fegyelmet és sok követője lett. Ezért ahol sok követő gyűlt össze, ott zárdát alapított. A sok zárda közül a Camalduli volt a legnevesebb, amelyet 1009-ben alapított és építtetett. Ennek helyét az alapján jelölte ki, hogy álmodt látott, amelyben, mint hajdan Jákob pátriárka, a szerzetesek fehér ruhában föl-alá jártak az égbe. Fölbredve az álomból azon a helyen alapított kolostort, amelyben a szent Benedek rend szabályai szerinti életet (szerzetesi és remete élet) alakította ki. Rövid ideig tartózkodott az általa alapított zárdákban, majd tovább állt. A Val-de Castro-i zárdában telepedett le élete végén, ahol a halálra készülve is Istenhez imádkozott.

1027. június 19-én halt meg. Testénél sok csoda történt, míg öt év múlva ünnepélyesen fölemeltetett. A test több viszontagság után épen maradt 1470-ig, akkor ellopták. Teste ma Fabrianóban van eltemetve, egyik karja a Camalduli zárda templomába került. Kb. 75 évet élt Szent Romuald, VIII. Kelemen pápa február 7-ét tűzte ki emléknapjául.

Élete folyamatos penitencia és böjt volt. Elmélkedéseiben gyakran könny áztatta arcát, Istenhez könyörgött. A szentek életét szorgalmasan olvasta. Köntöse alatt három sanyargató övet viselt, alváskor vánkos helyett csak egy tuskót használt, csak halála előtt tett feje alá egy kevéske szalmát. Húsz évig folytatott könnyelmű életéért ötven évnyi penitenciát tartott, és húsz évig készült a halálra (hogy méltó lehessen Isten színe elé járulni). Ezzel figyelmeztet bennünket, hogy hibáinkat, gyarlóságainkat, gonoszságunkat folyamatosan szem előtt tartsuk és megutáljuk, mint ő. Készüljünk fel, hogy egyszer Isten előtt számadásra meg kell jelennünk. Az ember földi élete rövid, úgy használjuk, hogy boldog örök élet legyen a folytatása.

† Szent Romuald apát közbenjárása ajánljon minket neked, Úr Isten, hogy mit saját érdemünk által megnyerni képesek nem vagyunk, Szent Romuald esedezése által nyerjük el. A mi Urunk, Jézus Krisztus által. Amen.

Február 8.

Máthai Szent János

A szegény foglyok nemes lelkű barátja, az egyik fogolyváltó szerzetesrend alapítója a XII.- XIII. században.

Franciaországban, Fauconban született nemesi családban. Anyja már születésekor a Szent Szűznek ajánlotta őt fel. Apja nagy gondot fordított a nevelésére. Gyermekkorában már észrevehető volt, hogy sokat imádkozott és a szegények iránt figyelmet fordított. A keresztény erények gyakorlása kapcsán iskolából hazafelé apjától kapott pénzének egy részét a szegények között osztotta szét. Minden pénteken megjelent a kórházakban, szolgált a szegény betegeknek, bekötözte sebeiket és segítségükre volt, amiben csak tehetett. Hazatérve szülői engedéllyel erkölcs gyakorlatokat folytatott. Épített magának egy remete lakot, de nyugalma ott nem volt, mert barátai, iskolatársai folyton felkeresték, így nem lehetett magányban, hogy Istennel társaloghasson. Apja engedelmevel Párizsba ment, ott elsajátította a papi tudományokat. Hittudor lett. Papnak szentelve első miséjét a párizsi püspök kápolnájában tartotta, olyan áhítatossággal, amely bizonyította, hogy a Szentlélek malasztja egész teljével szállt rá. Ezen a napon határozta el, hogy szerzetesrendet alapít a keresztény foglyok megváltására, akik a pogányok fogságába kerültek. Istenhez folyamodott, világosítsa meg előtte, miként kell ehhez a nagy vállalkozáshoz hozzáfognia.

Meaux vidékén élt egy szent életű remete, a valoisei Szent Boldog. Őhöz költözött ki János, hogy kölcsönösen egymás épülésére legyenek imádságban, elmélkedésben, virrasztásban, böjtölésben. János megosztotta Boldoggal a fogolyváltó szerzetesrend alapításának gondolatát. Amint erről beszélgettek, egy szarvas jelent meg előttük, akinek két agancsa között egy kék- vörös kereszt volt látható. 1187-ben Rómába indultak III. Incze pápához, hogy a rend alapítását engedélyeztessék. A pápa, mint két angyalt fogadta őket, az alapítást engedélyezte. A rendet Szentháromság rendnek nevezte, első előljárója János lett. Öltözékül fehér öltönyt kék- vörös kereszttel rendelt el. Visszatérve Párizsba a szent remeték Chatillon urától kaptak földterületet a rend megépítéséhez. Alig terjedt el a híre a rend felállításának, olyan sokan sereglettek hozzájuk, hogy új terület után kellett nézniük. Chatillon urától azt a helyet, Cervfroidot, kapták meg, ahol korábban a szarvas megjelent nekik. Napról napra szaporodott a fogolyváltó szerzetesek száma, akik fő foglalkozásukon kívül tanították a katonákat, és ellátták a betegeket. 1201-ben Marokkóban a két első fogolyváltó

követ 186 keresztény rabot váltott ki. Következő alkalommal maga Szent János ment el Tunisba, ahol több, mint 100 rabot szabadított ki. 1210-ben ismét Tunisba utazott, 120 kereszténynek adta vissza a szabadságát. (A fogolyváltó szerzetesrendről már olvashattunk Noleszkói Szent Péter élettörténetében. A fogolyváltás a keresztény foglyok pénzbeli kivásárlását jelenti a rabszolgaságból, illetve fogolycserét jelent a szabad emberek önfeláldozásával, hogy maguk legyenek foglyok keresztény embertársuk helyett.)

Szent János Rómában penitenciát hirdetve halt meg 1213-ban, Valoisi Boldog Franciaországban terjesztette a fogolyváltó rendet haláláig.

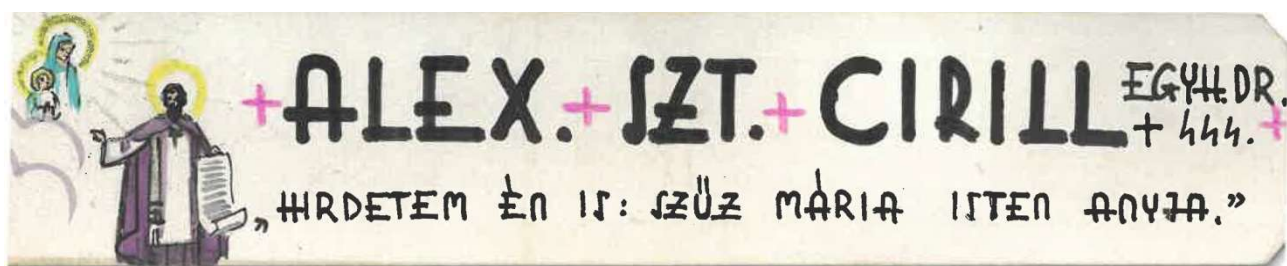
Magyarországra a török idők alatt ültette át ezt a jeles rendet Szécsényi György prímás, esztergomi érsek 1695-ben. Nem sokkal ezután Mattyasovszky püspök Komáromban, Kolonics prímás és esztergomi érsek Pozsonyban emeltek rendet a foglyok megváltására. A Batthyányi, Koháry, Szirmay, Károlyi, Okolicsányi, Mártonffy, Erdődy és más nemesi családok leszármazottai támogatták a szervezet működését. Ausztriában a fölséges uralkodóház tagjai: Eleonóra császárné, I. Lipót, I. József, III. Károly és Mária Terézia karolták föl a szent ügyet. A fogolyváltó atya, aki a keleti vásárokon a törökök által elhurcolt keresztényeket kereste fel, városról városra vezette a megváltott csapatot. A keresztények mindenütt örvendtek és áldották az Urat, aki meglátogatta és megszabadította népét. II. József császár szüntette meg a rendet.

Máthai Szent János már kisgyermek korában ápolta a szegényeket és pénzének egy részét nekik osztotta ki. Aki így cselekszik, olyan takarékpénztárba teszi a pénzét, amely a másik világon nagy kamattal fog megtérülni. Ha nincs alkalmunk foglyokat megváltani, ahogyan Szent János tette, cselekedjünk annyit, amennyi hatalmunkban áll. Imádkozzunk a szegény rabokért, kérjük Isten segítségét a rabság könnyebbé tételéhez. A lelki rabság láncait Isten segítségével rázzuk le magunkról. Intés, kérés és példánk által segítsünk másokat.

† Úr Isten, ki Máthai Szent János által a Szentháromságról nevezett szerzetesrendet a hitetlenek rabságában levő foglyok megszabadítására égi intésed által alapítani méltóztattál: adjad, kérünk, hogy az ő érdemeiért, segítségeddel a test és lélek rabságából megszabaduljunk. A mi Urunk, Jézus Krisztus által. Ámen.

Február 9.

Alexandriai Szent Cirill

Alexandria a 4. században az igaz hitért folytatott harccal az egész Egyház figyelmét magára vonta. Szent Atanáz püspök utódai, miközben őrizték a katolikus hitet, püspöki székük tekintélyét is meg akarták szilárdítani. Arra törekedtek, hogy az egész keleti egyház, még a konstantinápolyi és az antiochiai patriarchátusok fölé is kiterjesszék fennhatóságukat. Ez a szándék főként Teofilosz alexandriai és Aranyszájú Szent János konstantinápolyi püspök vitájában nyilvánult meg. 403-ban, az úgynevezett tölgyes zsinaton. E zsinaton Teofil kísérője unokaöccse, az ekkor már pap Cirill volt.

Cirill iskolázását Teofilosz irányította. Ezután Cirill bizonyos időt a szerzetesek közt töltött, de hamarosan kiderült, hogy életmódjuk nem neki való. Teofilosz 412-ben meghalt. Cirillt választották a helyébe, s több mint harminc éven át volt püspök.

Igazhitűsége és magánélete kifogástalan volt, de Teofiltól nemcsak egyházpolitikai ambícióit örökölte, hanem indulatait is. Így például 418-ig nem volt hajlandó fölvenni Aranyszájú Szent János nevét a püspökök névsorába, akikről a liturgiában megemlékeztek, pedig a pápa ismételten szorgalmazta. Azt válaszolta, hogy annak fölvétele egyenlő volna Júdásnak az apostoli kollégiumba való visszavételével.

Cirill egész életén át a tanulás és a kutatás embere akart maradni. Rendkívül fontosnak tartotta, hogy a lehető legnagyobb pontossággal meghatározza a Szentírás és a hagyomány tanítását. Kitartó, szorgalmas munkával arra törekedett, hogy a hit misztériumait pontosan és világosan kifejtse. Gondolatait szoros logikával építi, stílusa azonban egyhangúságot, kissé dagályos bonyolultságot mutat.

Hű maradt az alexandriai teológiai iskola hagyományaihoz, de Origenésztől elhatárolta magát, s ugyanígy az antochiai iskolától is. Hogy személyiségét és életszentségét megérthessük, soha nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy Cirill inkább lekipásztor, mint tudós, és inkább hadvezér a teológiai küzdőtéren, mint békekövet.

Alig lett püspök, máris ellentéte támadt Oresztész városprefektussal, aminek véres összecsapások lettek az eredményei. Keményen szembeszállt az eretnekekkel, a zsidókkal és a pogányokkal is.

Életének legnagyobb tette Mária istenanyaságának megvédése. 5 éves küzdelem volt ez, csúcspontja az efezusi zsinat, mely 431-ben dogmaként mondta ki Mária istenanyai méltóságát. Sokan szemére vetették akkor is, később is merev

ragaszkodását az igazsághoz és kérlelhetetlenségét ellenfeleivel szemben. De éppen ez vall életszentségéről: fölismerte, hogy amikor a kereszténység szívét és szemé fényét éri támadás, akkor nem tárgyalni, hanem harcolni kell.

428-ban az egyiptomi szerzetesek egy csoportja panaszt tettek Cirill szigora miatt Konstantinápolyban Nesztoriosz pátriárkánál, aki korábban szintén szerzetes volt Antiochiában. Erkölcsileg feddhetetlen volt, de tanításában nem egyszer félreérthetően fogalmazott, különösen a Boldogságos Szűznek az akkor már elfogadott istenanyaságával kapcsolatban.

Cirill levelet írt Celesztin pápának, melyben Nesztoriosz tévedéseit ostromozta. Celesztin erre zsinatot hívott össze, mely elítélte Nesztorioszt, és egyúttal Cirillt bízta meg, hogy kimondja rá a kiközösítést.

Theodoziosz császár azon volt, hogy vonják vissza püspökének elítélését, hiszen kinevezését ő szorgalmazta. Ezért egyetemes zsinatot hívott össze Efezusba. Az efezusi zsinaton a zűrzavar Cirill önhatalmú viselkedése miatt a zűrzavar teljessé vált. Cirillt börtönbe is vetették.

Rossz érzésekkel telve és a dolgok folyásától némileg megtépázva Cirill belátta, hogy eljött a kompromisszumok és engedmények ideje. Annál is inkább készségesnek mutatkozott, mert Nesztoriosz a zsinaton való elmarasztaló ítélet miatt visszavonult egy kolostorba. Egyezség jött létre, amelyben Cirill föladta egyéni elgondolásait, amelyeket a börtönben tizenkét elítélő tételben fogalmazott meg. Aláírta a hitvallást, amelyet János, antiochiai pátriárka küldött neki. Ezzel helyreállt a béke. Cirillnek egy híres levele örökítette meg számunkra ezt az eseményt.

433-tól Cirillről nem lehetett hallani, pedig még 11 évig volt pásztora Alexandriának, mert tudjuk, hogy 444. június 27-én halt meg.

De éppen ezek a csendes évek jelzik, hogy nem önmagáért kereste a békétlenséget és a harcot.

A kopt és a bizánci egyház június 27-én emlékezik meg Szent Cirill püspök temetéséről. A római kalendáriumba 1882-ben vették föl ünnepét, február 9-i dátummal. 1969-ben áthelyezték június 27-re.

† Istenünk, ki Szent Cirill püspököt a Boldogságos Szűz Mária istenanyasága igazságának győzhetetlen bajnokává teted, kérünk, engedd, hogy akik a Szűzanyát valóban Isten Anyjának hisszük, Fiad megtestesülése titkában üdvösséget találjunk! Ámen.

Február 10.

Szent Skolasztika szűz

Olaszországban Nurzia városában született az V. században. Testvére szent Benedek, mivel nemcsak testvérek voltak, hanem lelkileg is rokonok. Mindketten ártatlanságban éltek, istenfélők voltak és buzgón igyekeztek mások szívét is Isten szeretetére felkészíteni. Skolasztikát fiatal korában szépsége és szentesége miatt több ifjú szerette volna feleségül venni, de ő régen örök szüzességet fogadott. Élénk és vidám természetű volt, mégis kerülte a világ zaját, elutasította az ékszereket és illatszereket, úgy tartotta, hogy ezek csak alkalmat nyújtanak a vétkezésre. Édesanyja szokta neki mondani, amit meg is szívlelt: „nem a külső pipere az, mi dicséretessé teszi az embert, hanem az erények”. Hogy Skolasztika Istennek szolgálatára szentelte magát, abban nagy szerepe volt testvérének, Benedeknek. Szent Benedek a Kasszino hegyen nagy zárdát épített szerzetes társai számára. Skolasztika elosztogatta minden vagyonát a szegények között és egy szolgáló kíséretében elment testvére után a Kasszino hegyre. Benedek testvéri szeretettel fogadta és cellát épített neki nem messze a szerzetesi zárdától. Majdnem ugyanazon szabályokat állította fel Skolasztikának is, mint saját szerzeteseinek. Skolasztika szelídsége és jósága ismert volt a környéken és nemsokára rengeteg asszony látogatta meg, hogy utánozva erényeit az isteni üdvösség útján haladhassanak. A sokaság miatt a kis cellát zárdává kellett alakítani. A zárda első fejedelemasszonya Szent Skolasztika volt. Ez volt a kezdete a Benedek-rendi apácák rendjének, amely később annyira elterjedt, hogy, több, mint 14000 apácazárdát jelentett a világon, amelyből több szent életű szűz növelte a mennyország lakóinak számát.

Skolasztika a feszületet kezében tartva elmélkedett, szigorú böjtöket tartott, napjában csak egyszer evett, mikor a nap lenyugodott. Az imádságban buzgó, a szeretet megtartásában igen pontos volt. A zárdai magányt igen kedvelte, került szinte minden érintkezést a külvilággal. Saját testvérével is évente csak egyszer találkozott félúton a két zárda között (másfélezer lépésnyire mindkét zárdától), és kizárólag Istenről és istenes dolgokról beszélgetett, valamint a zárda irányításával kapcsolatban kapott tanácsokat testvérétől.

Utolsó találkozásukat Isten dicséretével és szent beszélgetéssel töltötték. Amikor a sötétség beállt, Benedek indulni akart, de Skolasztika kérte, maradjon reggelig és folytassák beszélgetésüket a mennyei élet örömeiről. Benedek maradni nem akart, mondván, csendes az éjszaka, tiszta az ég, nem maradhat a celláján kívül. Skolasztika összekulcsolt kezeire eresztette le a fejét, s úgy villámlott, mennydörgött és szakadt a zápor, hogy Benedek és vele volt társai még csak a ház küszöbét sem léphették át. Az egész éjjelt szent beszélgetéssel töltötték, reggel pedig mindketten a saját kolostoraikba mentek vissza. Harmadnap Szent Benedek cellájában ülve föltekintett, és húga lelkét látta galamb képében a mennyországba menni. Hálát adott Istennek, hogy Skolasztikát így megdicsőítette.

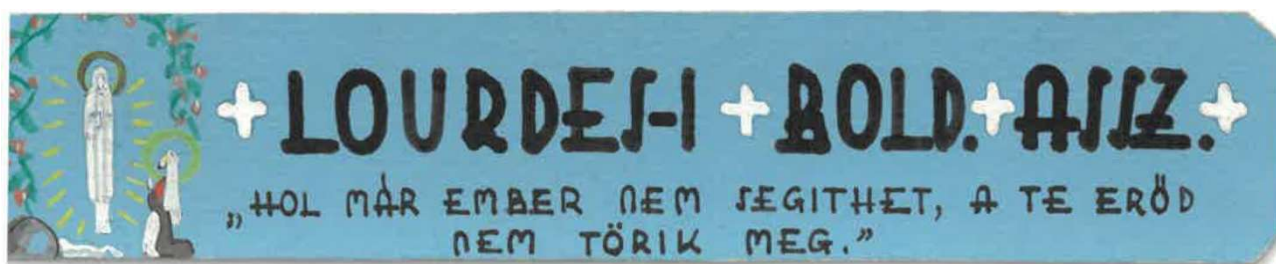
Szent Skolasztikát az egyszerűség és a szerénység vezérelte, így védte magát mások figyelmétől és a vétkezéstől. Példát mutatott abban, hogyan kell az időt hasznosan eltölteni. Nem a haszontalan beszédben hitt, hanem Istenről és az istenes életről beszélt. Megtanította, hova forduljunk, ha keserűség szorongatja szívünket. Krisztus feszületét vette ő ilyenkor kezébe, és elmélkedése után vigasztalásban részesült.

† Úr, Isten, ki Szent Skolasztika szűz lelkét, hogy ártatlanságát nyilvánossá tennéd, galamb képében engedéd bejárulni mennyeknek országába: adjad, kérünk, érdemei és esedezése által úgy élnünk, hogy érdemesek legyünk, az örökké tartó örömekbe eljuthatni. A mi Urunk, Jézus Krisztus által. Ámen.

Február 11.

Lourdes-i Boldogasszony

1858. február 11-én a Lourdes melletti Massabielle-barlangban a szegény, tanulatlan, tizennégy éves Bernadette Soubirous-nak megjelent a Szűzanya. Bernadett testvérével és egyik barátnőjükkal rözsét gyűjteni indult. A folyóhoz érve édesanyja intésének engedelmességgel megállt és levette zokniját, nehogy a sekély vízben átlábolva a zokni elázzon és ő megbetegedjen a ködös, hideg időben. Emiatt lemaradt két társától. a közeli barlangban meglátott egy különösen szép, fehér ruhás hölgyet.

A „Hölgy”, aki a Massabielle-barlangban megjelent, hófehér ruhát és vakító fehér köpenyt viselt, égszínkék öv volt derekán, lábát arany rózsza díszítette, és kezében rózsafüzért tartott. Bernadett nem tudta kit lát, társai semmit sem észleltek. Összesen tizennyolc alkalommal jelent meg a „Hölgy” július 16-áig, bűnbánatot és engesztelést kérve. Február 25-én fölszólította Bernadette-et, fakasszon forrást a barlang meghatározott pontján, igyon belőle és mosdjon meg benne. Március 2-án megbízta a kislányt, „mondja meg a papságnak, hogy építsenek kápolnát és jöjjenek körmenetben” a jelenések helyére. Március 4-én már több mint tízezren kísérték el Bernadette-et a barlanghoz, de a látomásokban csak a kislány részesült. Március 25-én a Hölgy lourdes-i dialektusban a nevét is elárulta: „Én vagyok a Szeplőtelen Fogantatás.”

Franciaországban a jelenések híre gyorsan terjedt, egyre nagyobb tömegek látogattak Lourdes-ba – a Pireneusok között, a Pau patak partján fekvő városkába – és a jelenések helyén fakadt forráshoz, mely 120 ezer liter vizet ad naponta. A forrásnál kezdettől fogva tapasztaltak csodás gyógyulásokat. A jelenéseket egyházi és világi hatóságok vizsgálták. Azok természetfeletti jellegét 1862-ben a tarbes-i püspök (Lourdes a tarbes-i egyházmegye területén fekszik), majd 1891-ben XIII. Leó pápa hivatalosan is elismerte.

1862-ben templomot kezdtek építeni a forrás feletti sziklára, amely 1876-ra elkészült, s melynek IX. Piusz pápa bazilika címet és előjogokat adományozott. A barlangban Bernadette útmutatásával elkészült a Szűzanya márványszobra. A forrás mellett fürdő épült.

A Szűzanya lourdes-i megjelenését először a tarbes-i egyházmegyében ünnepelték, 1890-től. 1908-tól, a jelenések 50. évfordulójától kezdve X. Piusz pápa kiterjesztette az ünneplést az egész Egyházra.

A jelenés helyén a sok csodálatos gyógyulás igazolta Mária Istentől kapott hatalmát. Lourdes világhírű zarándokhely lett, ahova milliók zarándokolnak el engesztelni, és gyógyulásért vagy megnyugvásért imádkozni. A megmagyarázhatatlan gyógyulások száma sok ezer, ebből hetvenet ismer el az Egyház csodás gyógyulásnak. A lelki gyógyulások száma felmérhetetlen.

Szent II. János Pál pápa 1992-ben kezdeményezte, hogy február 11., a Szűzanya első lourdes-i jelenésének napja legyen a betegek világnapja. A világnap célja, hogy „Isten egész népe kellő figyelmet szenteljen a betegeknek, segítse elő a szenvedés megértését”.

Ezen a napon egyre több templomban kiszolgáltatják a betegek szentségét. A pápa február 11-én hagyományosan üzenetet intéz a betegekhez.

† Hatalmas Isten! Te a boldogságos Szűznek szeplőtelen fogantatása által szent Fiadnak méltó hajlékot készítettél. Leborulva kérünk, hogy amint isteni Fiadnak előrelátott érdemei miatt minden bűnös szennytől megőrizted a názáreti Szület, úgy minket is részesíts az ő pártfogása által kegyelmedben, hogy tiszta lélekkel eljuthassunk hozzád. Ámen. (Lourdes-i kilenced imarészlet)

Február 12.

A 7 szervita alapító

A Boldogságos szűz tisztelete és segítségül hívása mindig nagyon fontos volt. Isten után a Szent Szűz tiszteletére, szolgálatára és pártfogására alakultak a szerzetes rendek és egyéb társulatok. Így alakult a Szent Szűz szolgálóinak, a szervitáknak szerzetes rendje is.

A XIII. században élt Florencz városában hét áhítatos főnemes: Monaldi Bonfil, Manetti Bonajuncta, Antelleni Manét, Amidei Amideusz, Uguccioni Uguccio, Sostenei Sosteneusz és Falconieri Elek. E hét férfi buzgósággal tisztelte a Szent Szűzet, a Florenczben virágzó, Máriát dicsérő társulat tagjai lettek.

1233-ban, Nagyboldogasszony napján, mikor áhítatosságukat végezték, megjelent nekik a Szent Szűz. Mindegyikük érezte, hogy tökéletesebb életre hivatott. Vagyonukat elosztották a szegények között és egy kis lakba vonultak a Florencz melletti mezőre. A városból való távozáskor, az akkor még öt hónapos csecsemő, beniczi Szent Fülöp, Mária szolgálóinak nevezte őket. A férfiak a Szenár hegyen elmélkedtek a megfeszített Üdvözítő és Szűz Mária fájdalmáról. Ekkor még csak együtt éltek, elmélkedtek és dicsőítették a Szent Szűzet. A Szerzetes rendet akkor alapították, amikor Szűz Mária megjelent Szent Péter Domokos rendi szerzetesnek Florenczben. Akkor kérte a Szent Szűz, hogy a hét férfi és akik nyomdokaikon járnak, szerzetesrendben teljesítsenek szolgálatot.

† Uram, Jézus Krisztus, ki szentséges Szűz Anyád fájdalmainak folyvási emlékezetére hét boldog atya által egyházadat Mária szolgálóinak szerzetes rendével gyarapítád: engedd, hogy mi, kik e siralomvölgyben lakunk, a keseredett Anyának ama férfikkal úgy legyünk társai e földön a szenvedésekben, hogy méltóknak találtsunk társai lenni a mennyországban az örökké tartó örömökben. Ki az Atyával és a Szentlélekkel élsz és uralkodol mindörökkön örökké. Ámen.

Február 13.

Ricci Szent Katalin szűz

1522-ben született Florencz városában. Szülei Ricci Péter és Bonza Katalin, olasz nemesi családok leszármazottai. A keresztségben az Alexandra nevet kapta, amit később, mint apáca, Katalinra változtatott.

Kisgyermek korában elvesztette anyját, apáca nagynénje, Ricci Ludovica, nevelte fel az Úr félelmében. Apja Katalint 7 éves korában a florenczi Monticelli kolostorba küldte, ahol Ludovica is nevelkedett korábban. A magányt kifejezetten szerette, átadta magát az áhítatosság különféle gyakorlatainak.

7 évvel később apja visszahívta a kolostorból, elhalmozta ékszerekkel, piperecikkekkel és emlékeztette nemesi származására és kötelességeire. Katalin mindezt elhárította. Apja nehezen, de beleegyezett, hogy leány apáca legyen.

Katalin Prato városába ment és a Szent Domonkos rendi apácákhoz csatlakozott, 14 évesen felvette a fátyolt. Különféle betegségek kínozták, a gyógykezelés további gyötrelmeket hozott. Katalin ezt nyugodt lélekkel viselte, örvendezve, hogy isteni jegyesével némileg egyesülhet.

Visszanyerte egészségét és a legszigorúbb penitencia- cselekedeteket végezte. Néha semmit nem evett, hetente 2-3 napon csak kenyéren és vízen élt. Engedelmes, szelíd és mélyen alázatos volt, a dicséretet elkerülte, mindent megvetett, hogy egyedül Jézust szerethesse.

Még fiatal volt, amikor a kezdő apácák vezetőjévé tették, majd 25 évesen már fejedelemasszony lett. Szent Katalin levelezésben állt Néri Szent Fülöppel, személyesen sosem találkoztak, ám mindketten egymástól függetlenül beszámoltak egy látomásról, ahol egymással „személyesen” beszéltek.

1589. február 2-án halt meg. XII. Kelemen pápa 1732-ben boldoggá, 1746-ban XIV. Benedek pápa szentté avatta. Emlékünnepnek február 13-át jelölte ki.

Szent Katalin életében látjuk, mennyire szerette ő Jézust. Ez a szeretet tette őt ezen a világon boldoggá és halála után a mennyei örömök részesévé.

† Hallgass meg minket, mindenható Isten, hogy kik Szent Katalin szűz emlékének örvendünk, jámbor ajtatossága által taníttassunk. A mi Urunk, Jézus Krisztus által. Ámen.